

Innlegg til innspillsmøte om gjennomgang av Hundeloven

Historikk

Da Hundeloven ble fremmet for Stortinget i 2003, var den preget av noen spesielle hendelser nasjonalt, og internasjonale trender. En slik hendelse var i Vest Torpa i 2002, hvor 5 løse hunder angrep og drepte en ung gutt. I tillegg var det trender i flere europeiske land på den tiden å innføre forbud mot såkalte «farlige raser».

Det lå også en føring fra lovstrukturutvalget om forenkling av lover og regler. Offentlige regler som berørte hunder og hundehold var fragmenter og spredt på flere forskjellige lover, forskrifter og fordelt på ulike forvaltningsorganer og nivåer.

Hva er endret siden den gang

Siden hundeloven ble vedtatt i 2003, har kunnskapsgrunnlaget om farlige hunder og raser endret seg, og det kan stilles spørsmål ved om det er grunnlag for å definere enkelte raser som mer problematiske enn andre, og at forskjellene er større mellom de enkelte individer, og hvordan de blir holdt og trent, enn mellom de ulike rasene.

I tillegg fikk vi en ny og moderne dyrevelferdslov i 2010, med tydeligere beskyttelse av dyrene og et mer omfattende ansvar for dyreeiere når det gjelder å sørge for eide dyr på dyrenes premisser. Dyrevelferdsloven slår fast at dyr har egenverdi uavhengig av den nytteverdi de måtte ha for mennesker. Dette er utfordrende og kanskje direkte i motstrid til en del av bestemmelsene i Hundeloven.

De senere år har det også blitt opprettet flere regionale dyrekrim avdelinger i politiet som skal bistå Mattilsynet i etterforskning og utredning av eventuelle rettssaker.

Samfunnet har fått et annet syn på hold av dyr generelt også når det gjelder hunder. Det kan i mange situasjoner oppleves problematisk å straffe dyr for situasjoner de kommer opp i som følge av dyreholders manglende omsorg, kunnskap og kompetanse om dyrs levemiljø, artstypiske og individuelle behov, trygghet og trivsel.

DEN NORSKE
VETERINÆRFORENING

Forslag som bør vurderes

Veterinærforeningen er fornøyd med at Stortinget nå har bedt om en gjennomgang av Hundeloven og synes det er bra at forvaltningen av loven er flyttet fra Justisdepartementet til Landbruks- og matdepartementet som også forvalter Dyrevelferdsloven.

Når nå Hundeloven skal gjennomgås vil vi oppfordrer LMD til å se disse lovene i sammenheng, og vurdere om flere av bestemmelsene i Hundeloven kan flyttes til Dyrevelferdsloven.

Dyrevelferdsloven inneholder flere av de samme hjemlene som finnes i Hundeloven. Dyrevelferdsloven har bestemmelser om straff og andre økonomiske sanksjoner og gir hjemmel til å ta dyr i forvaring, foreta omplassering og avlive dem. Mattilsynet besitter langt større kompetanse enn politiet når det gjelder å gjøre faglige vurderinger av dyr, og kan søke støtte hos politiets dyrekrim avdelinger om nødvendig.

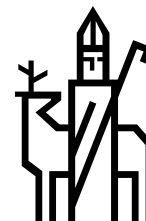
Vi mener det er riktig å legge et større ansvar på hundeholdere for å unngå vilkårlige avlivninger av dyr når årsaken åpenbart skyldes brudd på dyrevelferdsloven. Det vil ofte stride mot den alminnelige rettsoppfatning å avlive et dyr som mer eller mindre uforskyldt har påført skade på andre dyr og mennesker, men som kunne vært unngått dersom eieren hadde opptrådt mer ansvarlig.

Dyrevelferdsloven har bestemmelser om at dyrs levestilkår skal fremme god helse og bidra til trygghet og trivsel. Lovforarbeidene tilsier at helse må defineres som både fysisk og psykisk helse og som altså dyreeier har ansvar for.

Vi er klar over at Hundeloven regulerer noen forhold som det kan være unaturlig å ta inn i Dyrevelferdsloven, men en må da vurdere om det kan være hensiktsmessig å flytte disse bestemmelsene til annet relevant lovverk, eventuelt regulere noe av det i ny forskrift under Dyrevelferdsloven, slik at man kan fjerne hele Hundeloven. En del kan antageligvis også reguleres gjennom kommunale forskrifter som i dag.

Med den store oppgaveporteføljen politiet har i dag, er det gode grunner til at ansvaret for saker som dreier seg om dyr, med fordel kan ivaretas av andre forvaltningsorganer.

Uansett hva departementet kommer frem til i gjennomgang av loven

DEN NORSKE
VETERINÆRFORENING

mener vi at det er på høy tid at et lovfestet påbud om elektronisk ID-merking av hund må tas inn i et revidert lovverk. Vi er kjent med flere saker hvor sikker identifikasjon av hund og ansvarlig eier har vært utfordrende for både politi og Mattilsyn. I tillegg er nå Norge et av fire land i Europa som ikke har bestemmelser om ID-merking av hund. Den siste tids oppmerksomhet rundt alvorlig sykdom i hundepopulasjonen og mulighet til å overvåke og oppdage sykdomstrender og uheldige forhold rundt avl er også en svært god begrunnelse for å innføre et krav om sikker identifikasjon av alle hunder.

Med hilsen

Ellef Blakstad
Fagsjef, Den norske veterinærforening